

Sygn. akt II Ca 1536/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Jarosław Jaroń

Sędzia SO Monika Kuźniar (spr.)

Sędzia SR del. Tomasz Klimko

Protokolant: Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2014r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa S. R.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu

z dnia 4 października 2013r.

sygn. akt VI C 444/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda dalszą kwotę 4000 zł (cztery tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 2 marca 2010r.; zmienia go także w punkcie IV w ten sposób, że zasądzoną w nim kwotę kosztów procesu podwyższa do 1442 zł;

II. w pozostałym zakresie apelację oddala;

III. znosi wzajemnie koszty postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1536/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w pkt I zasądził od strony pozwanej (...) w W. na rzecz powoda S. R. kwotę 17.638,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 marca 2010 r. do dnia zapłaty; w pkt II umorzył postępowanie w zakresie kwoty 4.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami; w pkt III oddalił dalej idące powództwo; w pkt IV zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda 617,38 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów postępowania; w pkt V odstąpił od obciążenia stron kosztami brakującej zaliczki na poczet kosztów opinii biegłych, obciążając tymi kosztami Skarb Państwa.

Rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia stanu faktycznego.

W dniu 29.11.2008r. powód jechał własnym samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...). Pomiędzy J. a P., kierowca samochodu marki S., o nieustalonych numerach rejestracyjnych, na łuku drogi zjechał na przeciwległy pas ruchu, zmuszając jadącego z naprzeciwka powoda do zjechania w celu uniknięcia zderzenia, na prawe pobocze. Po zjechaniu, pojazd powoda dachował i został wyrzucony na pobliskie pole orne. Kierujący S. uciekł z miejsca zdarzenia, uniemożliwiając ustalenie jego tożsamości. Dnia 02.02.2009 r. umorzono dochodzenie w sprawie ww. zdarzenia z powodu niewykrycia sprawcy przestępstwa. Pogotowie lotnicze zabrało powoda z miejsca zdarzenia do (...) Szpitala (...)we W., gdzie stwierdzono u niego obrażenia ciała w postaci urazu wielomiejscowego, stłuczenia głowy i kręgosłupa szyjnego, stłuczenia klatki piersiowej i złamania żebra po stronie lewej oraz stłuczenia kolana prawego. Powód w szpitalu przebywał 3 dni. Leczenie powoda trwało 6 miesięcy. Powód ponad miesiąc nosił kołnierz ortopedyczny. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od 29.11.2008 r. do 29.05.2009 r. W toku leczenia powód odbywał wiele konsultacji lekarskich u lekarza specjalności neurologia i reumatologia. Korzystał też z zabiegów rehabilitacyjnych i masażu leczniczych. Po powrocie do pracy powód nadal odczuwał bóle głowy i kręgosłupa szyjnych. Odczuwał lęk przed prowadzeniem samochodu, nie kierował samochodem przez okres około roku od wypadku. Miał problemy z zasypianiem. Przed wypadkiem powód nie miał zdiagnozowanych innych schorzeń poza astmą. Powód nadal odczuwa bóle kręgosłupa, nadal zmuszony jest przyjmować leki przeciwbólowe. W dniu 18.12.2008 r. powód zgłosił szkodę (...) S.A. z siedzibą w S.. W toku postępowania likwidacyjnego towarzystwo to dokonało kalkulacji szkody w pojeździe powoda ustalając, że wartość rynkowa samochodu stanowi 18.200 zł, pozostałości wyceniono na kwotę 5.100 zł. Różnica między tymi wartościami wynosi zatem 13.100 zł. W piśmie z dnia 12.03.2009 r. (...) S.A. z siedzibą w S. odmówiło powodowi wypłaty odszkodowania za szkody powstałe w pojeździe powoda stwierdzając, że przedmiotowe zdarzenie nie podlega ochronie ubezpieczeniowej z uwagi na nie ustalenie sprawcy zdarzenia. Koszty leczenia i rehabilitacji powoda wyniosły łącznie 2.300 zł. W ich skład wchodzi: koszty zabiegów masażu w okresie od 06.03.2009 r. do 15.05.2009 r. na łączną kwotę 1.000 zł (20 zabiegów po 50 zł), koszty 10 neurologicznych i neurofizjologicznych badań i konsultacji lekarskich w okresie 18.12.2008 r. do 04.06.2009 r. na łączną kwotę 1.300 zł (1.100 zł za konsultacje + 200,00 zł zaświadczenie (...)). Pismem z dnia 18.11.2009r. powód zgłosił szkodę do (...) z siedzibą w W. i zażądał zapłaty kwoty 52.300 zł, w tym 2.300 zł tytułem kosztów leczenia i rehabilitacji, 25.000 zł tytułem naprawienia szkody w mieniu i 25.000 z tytułu zadośćuczynienia. Po kilkukrotnych wezwaniach i monitach powoda, w dniu 04.01.2010 r. akta szkody zostały przekazane stronie pozwanej przez (...) w S.. Strona pozwana odmówiła powodowi wypłaty odszkodowania za szkody rzeczowe (samochód powoda), stwierdzając, że obrażenia ciała doznane przez powoda spowodowały rozstrój zdrowia na okres krótszy niż 14 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. i w związku z tym odpowiedzialność (...) ogranicza się jedynie do szkód osobowych. W opinii lekarskiej przygotowanej na rzecz strony pozwanej wskazano, że powód doznał w wyniku wypadku 3% trwałego uszczerbku na zdrowiu. W związku z powyższym strona pozwana w dniu 31.03.2010 r. wypłaciła na rzecz powoda kwotę 4.500 zł tytułem zadośćuczynienia. Wartość rynkowa samochodu przed wypadkiem stanowiła kwotę 18.200 zł, pozostałości pojazdu stanowiły kwotę 5.100 zł. Szkada w pojeździe powoda wynosiła 13.100 zł. Na skutek zdarzenia powód doznał następujących urazów: stan po urazie wielonarządowym z urazem głowy bez utraty przytomności, stłuczenie głowy, skręcenie kręgosłupa szyjnego, stłuczenie klatki piersiowej po stronie lewej ze złamaniem żebra VIII, stłuczenie kolana prawego, zapis patologiczny, mogący odpowiadać zmianom pourazowym w EEG. Skutkiem urazu było założenie powodowi kołnierza ortopedycznego na okres 3 tygodni. Urazy wymagały leczenia zachowawczego, powodowały okresowe ograniczenia sprawności, wymagające usprawniania, jednakże bez istotnych wtórnych następstw. Nasilone dolegliwości bólowe mogły występować bezpośrednio po zdarzeniu, głównie w zakresie okolic głowy, szyi, kolana prawego oraz klatki piersiowej po stronie lewej. Większe nasilenie dolegliwości bólowych mogło trwać przez okres 2 do 3 miesięcy, a w znacznie mniejszym nasileniu nawet do około pół roku. Ich główną przyczyną było złamane żebro, które goi się w ruchu. Zgłaszane przez powoda dolegliwości bólowe szyi i głowy miały głównie związek z istniejącymi zaawansowanymi zmianami zwyrodnieniowymi odcinka szyjnego kręgosłupa, które istniały już przez wypadkiem. U powoda nie powstał trwały uszczerbek na zdrowiu, który miałby być następstwem zdarzenia z dnia 29.11.2008 r. nie można jednak wykluczyć, że u powoda wystąpił uszczerbek czasowy, czy długotrwały tj. ustępujący do 6 miesięcy.

Złamanie żeber, uraz kręgosłupa i kolana naruszał czynności narządu ciała powoda na okres dłuższy niż 14 dni. Nadto u powoda rozpoznano nadciśnienie tętnicze oraz zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd podał, że w ustalonym stanie faktycznym zachodzą przesłanki z art. 98 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym oraz Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych uprawniające powoda do żądania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i ból, żądania zwrotu kosztów leczenia oraz odszkodowania za zniszczenie pojazdu. Określając wysokość zadośćuczynienia Sąd podał, że zdarzenie spowodowało u powoda dotkliwe doznania, tak w sferze psychicznej, jak i fizycznej, a dolegliwości te wiązały się z intensywnymi dolegliwościami bólowymi oraz ograniczeniem aktywności życiowej powoda. Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu rozmiaru obrażeń doznanych przez powoda, długotrwałości procesu leczenia, rodzaju przebytych badań, ilości zabiegów rehabilitacyjnych, krzywd związanych z towarzyszącym mu uczuciem bólu, kwotę zadośćuczynienia w wysokości 8.000 zł należało uznać za odpowiednią. Zadośćuczynienie w tej kwocie nie jest zawyżone, tak w kontekście doznanych przez powoda krzywd i cierpienie fizycznych, jak i obecnego poziomu życia społeczeństwa. Z tego też względu, mając na uwadze, że strona pozwana wypłaciła już powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 4.500 zł, zasądzone od strony pozwanej na rzecz powoda dalszą kwotę 3.500 zł. Dalej idące żądanie zapłaty zadośćuczynienia na rzecz powoda Sąd oddalił jako zbyt wygórowane. Powód wystąpił także o zasądzenie kwoty 2.300 zł tytułem odszkodowania za leczenie i rehabilitację. Powód, celem wykazania wysokości tych kosztów przedłożył rachunki za zabiegi masażu leczniczego (1.000 zł) i zaświadczenie lekarskie z dnia 04.06.2009 r. potwierdzające odbycie przez powoda 10 konsultacji neurologicznych (1.300 zł). Sąd nie miał wątpliwości, że zarówno konsultacje lekarskie, jak i zabiegi masażu miały związek z wypadkiem 29.11.2008 r., a ich koszt był konieczny i celowy. Uznać zatem należało, że stanowi on koszt leczenia, który wedle art. 444 § 1 k.c., jako szkoda majątkowa, winien zostać naprawiony przez przyznanie powodowi odszkodowania w kwocie 2.300 zł. Sąd podał też, że w wyniku zdarzenia z dnia 29.11.2008 r. samochód powoda uległ szkodzie całkowitej. Sąd, tytułem odszkodowania za szkody w pojeździe, zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 11.838,05 zł, pomniejszając, zgodnie z treścią ostatniego zdania art. 98 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy, kwotę 13.100,00 zł o kwotę 300,00 Euro, (ustalaną przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski obowiązującego w dniu 04.10.2013r. tj. 1 Euro= 4,2065). Łącznie należało zasądzić na rzecz powoda od strony pozwanej, kwotę 17.638,05 zł. Odsetki zasądzone zgodnie z zasadą, że zarówno odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie za krzywdę stają się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez poszkodowanego (pokrzywdzonego) do spełnienia świadczenia odszkodowawczego (art. 455 § 1 k.c.). Od tej zatem chwili biegnie termin do odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.). O kosztach procesu Sąd na podstawie art. 100 k.p.c., rozdzielając je stosunkowo. Mając zatem na uwadze, iż powód wygrał proces w 43,41% oraz fakt, że na koszty procesu jakie poniósł składa się opłata sądowa od pozwu w wysokości 2.550 zł, wynagrodzenie pełnomocnika wysokości 3.600 zł, zaliczka na opinię biegłego w wysokości 600 zł oraz kwota 17 zł tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa należało obciążyć stronę pozwaną 43,41% kosztów postępowania. Tymczasem strona pozwana poniosła koszty związane z wynagrodzeniem pełnomocnika w wysokości 3.600 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U z 2002 r., nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz zaliczkę na opinię biegłego w wysokości 500 zł. Wobec tego po stosunkowym rozdzieleniu kosztów, należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 617,38 zł ($6.767,00 + 4.100,00 = 10.867,00$; $10.867,00 \times 0,4341 = 4.717,36$; $4.717,36 - 4.100,00 = 617,36$).

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia w części dotyczącej zadośćuczynienia wniósł powód. Sądowi I instancji zarzucił sprzeczność ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego, polegającą na błędnym uznaniu, że kwota 8.000 zł stanowi odpowiednie zadośćuczynienie dla powoda. Sądowi I instancji zarzucił też, że przyznając koszty zastępstwa procesowego, przyjął stawkę minimalną i w ogóle nie odniósł się do wniosku pełnomocnika o przyznanie wynagrodzenia w wysokości 3 - krotnej stawki minimalnej.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez zasądzenie od pozwanego dalszej kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 marca 2010 r. do dnia zapłaty; jak też w pkt IV poprzez ponowne orzeczenie o kosztach postępowania w pierwszej instancji z uwzględnieniem, że zasądzone na rzecz powoda wynagrodzenie za

czynności jego pełnomocnika wynosi 10.800 zł. Wniósł też o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł.

W **odpowiedzi na apelację** strona pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie w części.

W przedmiotowej sprawie nie zaistniały podstawy do zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, który przeprowadził prawidłowo wyczerpujące postępowanie dowodowe, w oparciu o dowody wskazane przez strony. W oparciu jednak o te ustalenia, Sąd II instancji dokonał na nowo własnej oceny całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, w następstwie czego ustalenia faktyczne Sądu I instancji, będące podstawą zaskarżonego wyroku, ocenił nieco odmiennie, wyciągając inne wnioski co do zasadności żądania należnego na rzecz powoda zadośćuczynienia.

Apelacja powoda, która opierała się na zakwestionowaniu wysokości zasądzonego zadośćuczynienia, wskazywała na błędną ocenę rozmiaru krzywdy jaka została mu wyrządzona wskutek wypadku, oraz nieprawidłową ocenę, że zasądzona na jego rzecz kwota jest odpowiednia i stanowi ekonomicznie adekwatną wartość.

Ustosunkowując się do zarzutu apelacji w tym zakresie, Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności zwraca uwagę na treść przepisu art. 445 § 1 k.c. dającego podstawę przyznania poszkodowanemu „odpowiedniej” sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Ponieważ tak określona krzywda jest zawsze wielkością niewymierną, określenie w konkretnym wypadku odpowiedniej sumy pozostawione zostało sądowi, który przy orzekaniu o roszczeniach z tego tytułu winien opierać się na swobodnym sędziowskim uznaniu, opartym jednak na sprawdzalnych kryteriach po wszechstronnym rozważeniu wszelkich istotnych okoliczności sprawy.

Jeżeli chodzi o wysokość zadośćuczynienia, to niewątpliwie trafne jest stwierdzenie Sądu Rejonowego, że kryteria je wyznaczające mają charakter ocenny. Oznacza to, że zarzut naruszenia art. 445 § 1 k.c. poprzez zawyżenie bądź zaniżenie wysokości zasądzonego zadośćuczynienia może być uwzględniony w razie zasądzenia zadośćuczynienia rażąco niskiego lub rażąco wygórowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.11.2004 r., sygn. akt I CK 219/04, LEX nr 146356, liczne orzecznictwo sądów apelacyjnych). Sąd odwoławczy może zatem dokonać korekty zasądzonego przez sąd pierwszej instancji zadośćuczynienia tylko wówczas, gdy sąd ten nie uwzględnił wszystkich okoliczności i czynników uzasadniających wyższe świadczenie albo niewłaściwie ocenił całokształt tych, należycie ustalonych i istotnych okoliczności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 stycznia 2013 r. I ACa 1371/12 LEX nr 1306099).

Mając na uwadze powyższe, Sąd II instancji stwierdza, iż Sąd Rejonowy odmiennie niż Sąd Odwoławczy zastosował przyjęte w praktyce orzeczniczej kryteria określania zadośćuczynienia, co uzasadniało uwzględnienie zarzutu znaczącej niewspółmierności zasądzonego zadośćuczynienia. O ile Sąd I instancji trafnie zaakcentował kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, przywołując orzecznictwo dotyczące kryteriów ustalenia „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia, to uchybił ocenie owej „odpowiedniości”.

Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia, kierując się praktyką Sądu Najwyższego należy uwzględnić wszystkie elementy krzywdy, łącznie z tymi, które mogą ujawnić się w przyszłości. Przy jego ustalaniu powinno się brać pod uwagę takie elementy jak: nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, leczenia, rehabilitacji (bolesność zabiegów, dokonywanie operacji, leczenie sanatoryjne), rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu prywatnym i społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 199 r. sygn. akt II UKN 681/98); cierpienia fizyczne i psychiczne; aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczeństwa, która jest związana z miejscem zamieszkania, zamożnością społeczeństwa, przemiany gospodarcze w danym kraju - standard życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1985 r. sygn. akt II CR 94/85, wyrok Sądu Najwyższego z

dnia 18 stycznia 1984 r. sygn. akt I CR 407/83), poczucie bezradności życiowej, jego widoki i możliwości w przyszłości (niemożność wykonywania zawodu, uprawiania sportu, zawarcia związku małżeńskiego, posiadania dzieci) utrata możliwości wykonywania pracy, korzystania z rozrywek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1975 r. sygn. akt I CR 862/75), sytuacja życiowa ofiary wypadku przed jego zaistnieniem i po jego zaistnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1970 r., sygn. akt II PR 257/70, OSNCP 1971/6, poz. 103, z dnia 15 lipca 1977 r., sygn. akt IV CR 266/77, Monitor Prawniczy - Zestawienie Tez 2001/8, str. 469), wiek i płeć poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 1977r. sygn. akt II CR 266/77, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 1973 r. sygn. akt II CR 50/73), wyłączenie poszkodowanego z normalnego życia (np. trudności w opuszczaniu mieszkania) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 1973 sygn. akt I CR 55/73).

Dalej, Sąd Okręgowy wskazuje, iż z kryteriów określających „odpowiedniość” zadośćuczynienia jest jego kompensacyjny charakter (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001 r., sygn. akt III CKN 427/00), musi, więc ono przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Zdaniem Sądu Okręgowego, inaczej niż to dokonał Sąd Rejonowy, należy ocenić doznane przez powoda cierpienia, charakter doznanego przez niego uszczerbku na zdrowiu, skutki doznanych urazów, w tym mogące nastąpić w przyszłości, oraz jego sytuację życiową zarówno tą przed jak i po wypadku, a przede wszystkim rzeczywiste ograniczenia jakie wskutek wypadku powstały w jego życiu. Sąd Odwoławczy uznał, że przyznane przez Sąd Rejonowy zadośćuczynienie jest niewspółmiernie niskie do okoliczności i skutków zdarzenia z udziałem powoda. W ocenie Sądu Odwoławczego w niniejszym składzie, po analizie całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, wskazać należy, że odpowiednie zadośćuczynienie należne powodowi winno wynieść 12.000 zł, a nie 8.000 zł, jak wskazał Sąd Rejonowy. A zatem kwota, jaka dodatkowo została przyznana powodowi, stanowi 50 % przyznanego powodowi dobrowolnie i w wyniku orzeczenia Sądu I instancji, zadośćuczynienia, spełnia zatem kryteria rażącego zaniżenia.

Wprawdzie przeprowadzone w niniejszej sprawie opinie biegłych były dla powoda niekorzystne, albowiem nawiązywały do innych zdarzeń drogowych, które miały miejsce w 2003r. i w 2011r., ale, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, przy wymiarze zadośćuczynienia bierze się pod uwagę nie tylko trwały uszczerbek na zdrowiu. Należy brać pod uwagę również dolegliwości przemijające, które wprawdzie w przyszłości nie skutkują trwałym uszczerbkiem, jednakże, są odczuwalne i bolesne. Za podwyższeniem sumy zadośćuczynienia przemawiały przede wszystkim okoliczności zdarzenia, w szczególności brak przyczynienia się powoda do jego zaistnienia oraz waga jego skutków, skutkująca koniecznością przetransportowania powoda do szpitala helikopterem lotniczego pogotowia ratunkowego, co stanowi sytuację wyjątkową, jak też okoliczności, które wystąpiły w okresie po wypadku, tj. bardzo długie przebywanie na zwolnieniu lekarskim (ok. 6 miesięcy), które nie było z pewnością przedłużane z woli powoda, prowadzącego działalność gospodarczą, /co dla mężczyzny czynnego zawodowo jest szczególnie dotkliwe/, jak też duża ilość świadczeń rehabilitacyjnych, zabiegów i wizyt lekarskich, którym powód zmuszony był się poddać w okresie leczenia i rehabilitacji. Nie bez znaczenia są także takie skutki, jak nadal odczuwalny w przypadku powoda ból, bezsenność, czy lęk przed jazdą samochodem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Odwoławczy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w pkt I w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda dalszą kwotę 4.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 marca 2010 r.; w konsekwencji, wobec zmiany stosunku, w jakim strony wygrały i przegrały sprawę, zmienił go także w punkcie IV w ten sposób, że zasądzoną nim kwotę kosztów procesu podwyższył do 1.442 zł, o czym orzeczono jak w pkt I sentencji. Z ogółu kosztów w kwocie 10.867 zł, pozwany winien ponieść 51%, a więc 5.542 zł, a skoro poniósł 4.100 zł, pozostała kwota stanowiąca różnicę ww. kwot należna jest powodowi.

Sąd Odwoławczy uznał natomiast, że żądane przez powoda zadośćuczynienie w wysokości 25.000 zł byłoby rażąco wygórowane i nieadekwatne do okoliczności i skutków zdarzenia drogowego z udziałem powoda.

Sąd Odwoławczy nie znalazł też podstaw do zasądzenia na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3-krotnej stawki wynagrodzenia. Pełnomocnik powoda wykazał się w istocie znacznym nakładem pracy oraz należyłą starannością w podejmowaniu czynności na rzecz swego Klienta, co wynika z protokołów rozpraw

i treści składanych pism. Tym niemniej, sam czas trwania postępowania nie może być w przedmiotowej sprawie utożsamiany ze skomplikowanym charakterem sprawy. Sprawa o odszkodowanie i zadośćuczynienie jest sprawą typową, nieskomplikowaną od względem prawnym i aktywność pełnomocnika procesowego nakierowana jest na przedstawienie dowodów, których moc decydować będzie o stanowisku zajęтым przez Sąd. Należy też zwrócić uwagę, iż ustawodawca, określając stawki minimalne dla poszczególnych rodzajów spraw, uwzględnił stopień skomplikowania każdej z nich, jak też konieczny nakład pracy. Stawkę minimalną wynagrodzenia w przedmiotowej sprawie, w porównaniu ze stawką w sprawie o zasiedzenie służebności przesyłu, wynoszącą 120 zł w postępowaniu przed Sądem Okręgowym jako Sądem II instancji, należy nadto uznać za wysoką. Z uwagi na powołane okoliczności w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły przesłanki do zasądzenia wyższego wynagrodzenia pełnomocnika powoda w stawce wyższej niż minimalna.

Z tego względu Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda w pozostałym zakresie, o czym orzeczono jak w pkt II sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zawarte w pkt 3 sentencji zapadło w oparciu o przepis art. 100 zd. 1 k.p.c. wobec stosunku, w jakim strony wygrały sprawę, tj. powód w 40 %, zaś pozwana w 60 % i poniesione przez strony koszty (powód opłata od apelacji 500 zł, koszty zastępstwa prawnego 600 zł), a pozwany koszty zastępstwa prawnego 900 zł. W tym układzie, do zasądzenia na rzecz pozwanego pozostawałaby zaledwie kwota 100 zł, co skłoniło Sąd Odwoławczy do zniesienia kosztów postępowania apelacyjnego.